

[Tinning]

har vanskeligt ved at opleve og også have en reel indflydelse på forløbet, og eleverne har endnu vanskeligere ved det. Det må der gøres et eller andet ved, og det vil vi i hvert fald godt være med til.

Jeg kunne godt i den lidt mere polemiske afdeling i øvrigt tænke mig, hvis ordføreren for forslagsstillerne ville forklare mig, hvad der egentlig står i forslaget § 20. Der står:

»Intet hjem skal imod dets vilje påtvinges, at dets børn skal deltage i undervisning i seksuallære« – det er jeg med på hvad er – »religion« – det er jeg også med på hvad er – »eller andre omstridte fag.«

Jeg kunne godt tænke mig, om ordføreren ville forklare, hvad det er for fag, som i dag ikke er omstridte. Jeg mener, at siden undervisningsministeren er trådt til, er historie og dansk måske kommet lidt mere i fokus, men i virkeligheden er der vel ikke et eneste fag i folkeskolen, som ikke er omstridt, og hvis forslagsstillerne er enige i det, synes jeg, vi skulle have det helt klart.

Halvgaard (FP):

I de senere år har man jo jævnlig diskuteret begrebet nærdemokrati. Man har diskuteret samspillet mellem borgere og myndigheder, samspillet mellem stat og kommuner, og på baggrund af hele vores alvorlige økonomiske situation har debatten i den senere tid drejet sig om besparelser, nødvendige besparelser, ikke alene statslige, men også kommunale og amtslige besparelser. Det er naturligvis ikke let for en regering at gennemføre besparelser. Det kræver både politisk mod og dygtighed, og det kræver, at politikerne omstiller sig og nyvurderer problemerne.

Det drejer sig nu om at få skabt en ændret holdning til, hvordan problemerne kan og skal løses. Det overordnede økonomiske ansvar for samfundet må være regeringens, og derfor må det være regeringens opgave at administrere de ressourcer, der er til rådighed, bedst muligt og mest retfærdigt. Skal det lykkes, må de økonomiske rammer fastlægges helt præcist fra statens side: så meget til undervisningssektoren, så meget til den sociale sektor, så meget til forsvaret osv. Og for undervisningssektorens vedkommende igen: så meget til folkeskolen, så meget til gymnasierne, så meget til mellemuddannelserne og de videregående uddannelser. Når de økono-

miske rammer således er lagt, må staten efter vores opfattelse overlade det til brugergrupperne selv at fylde rammerne ud, således at brugergrupperne alene står til ansvar over for staten.

For folkeskolens vedkommende vil det nødvendigvis betyde, at den enkelte skole får både det pædagogiske, det juridiske og det økonomiske ansvar, som det fremgår af lovforslaget, på grundlag af direkte statstilskud afhængigt af skolens elevantal. Vi mener, det er forældrene og deres medleven i skolens anliggender, der er en vigtig forudsætning for, at vore skoler kan komme til at fungere bedst muligt. Denne medleven fra forældrenes side savner man i folkeskolen i dag, og derfor er det nødvendigt at involvere forældrene i langt højere grad ved at give dem det fulde ansvar for deres børns skole.

Jeg har sådan set også forstået på de fleste ordførere, at man for så vidt synes, det er i orden, at forældrene får større indflydelse, men når det kommer til stykket, vil man jo ikke. Fremskridtspartiet ønsker en forældrestyret skole. I stedet for de nævn og kommissioner, som forefindes i dag, og som alligevel ingen beføjelser har af nogen praktisk betydning, foreslår vi som angivet ét organ ved hver skole, som har både beslutningsbeføjelser og ansvar, således at godkendelsesprocessen ligger ét sted.

Der er, som jeg allerede har sagt, efter fremskridtspartiets mening behov for holdningsændringer, hvis vi skal klare den situation, vi befinder os i, og hvis man ser længere ud, vil man se, at en konsekvens af vores lovforslag vil være, at ikke alene skolenævn, men også børnehavebestyrelser, menighedsråd osv. helt overlades administrationen af deres virksomhed inden for bestemte rammer fastsat af staten i overensstemmelse med de økonomiske vilkår, der er. En sådan ordning på mange områder vil naturligvis indebære en både retfærdig, fornuftig og ens service over for borgerne uanset deres geografiske tilhørssted.

Undervisningsministeren var inde på, at det var selvejende institutioner. Ja, vi kan kalde dem selvejende institutioner, vi kan kalde dem privatskoler, vi kan kalde dem statsskoler, vi kan for mig kalde dem, lige hvad det skal være, men det er altså selvstændige enheder.